

ת"פ 63591/10/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד גנאן מוראד, הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63591-10-15 מדינת ישראל נ'
מוראד (אחר/נוסף)

בפני כבוד השופט שמואל הרבסט
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

גנאן מוראד - הנאשם

גזר דין

האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, עולה כי ביום 28.10.15 בשעה 02:40, בפאב "הבלייז" ברחוב הלל בירושלים, התפתח בין המתלונן אשר בילה בפאב עם חברו לבין הנאשם דין ודברים. הנאשם ניגש אל המתלונן, אחז בו בצווארו, הפילו לרצפה והחל מכה בו נמרצות וללא הפסקה באמצעות ידיו ואגרופיו, תוך שהוא לא מאפשר למתלונן לזוז.

הנאשם המשיך להכות את המתלונן, עד אשר אחד הנוכחים בפאב הרים את הנאשם מהמתלונן.

כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן סימני חבלות במקומות שונים בראשו וברגלו.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, וב"כ המאשימה הודיעה כי עמדתה היא להשתת עונש מאסר לריצוי בפועל על הנאשם.

תסקיר שירות המבחן מלמדנו כי הנאשם הינו בן למשפחה תומכת, מוזיקאי בעל אזרחות הולנדית, עברו נטול הרשעות קודמות ורקעו תקין ונורמטיבי.

הנאשם מבטא צער וחרטה על מעשיו ונוטל אחריות למיוחס לו, אם כי קצין המבחן מציין כי במצבים מסוימים נוטה הנאשם לאבד שליטה עצמית ולנהוג בצורה אימפולסיבית.

נוכח כל אלו, המלצתה של קצינת המבחן הינה לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות יחד עם ענישה צופת פני עתיד.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה, עו"ד ח. קולבקר, הדגיש את הפגיעה במתלון תוך שימוש באלימות קשה וטען כי על בית המשפט להלחם בנגע זה של אלימות ללא פשרה ולקבוע מתחם ענישה הולם אשר ינוע בין 7-18 חודשי מאסר בפועל ממש, וכן קנס ופיצוי נילווי.

עונשו הראוי של הנאשם, נוכח עברו הנקי של הנאשם צריך שיעמוד על 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר ומותנה ופיצוי למתלון.

הסניגור, עו"ד א. גולן, טען מנגד כי מתחם הענישה ההולם צריך שיהיה מתון בהרבה מזה אשר נטען על ידי המאשימה, וזאת לנוכח טיבה של העבירה (סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977), ועל כן יש להסתפק בענישה הכוללת **שירות לתועלת הציבור**.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

לצידה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה ממשית, קובע סעיף 380 לחוק העונשין עונש מרבי בן שלוש שנות מאסר, ללמדך על חשיבותו של הערך המוגן בעבירה זו - ההגנה על שלומו של האדם, שמירה על שלמות ובריאות גופו, לצד הזכות לביטחון אישי.

התופעה הקשה של אלימות בין בלוינים במהלך בילוי לילי במועדונים הולכת ורווחת במדינתנו, וכך מוצאים עצמם צעירים היוצאים לבילוי חברתי תמים, נקלעים לתגרה ולליבה של זירה אלימה, בעוד שכל אשר ביקשו הוא לבלות עם צעירים כמותם. תקיפות אלה, המבוצעות על פי רוב בשעות הקטנות של הלילה, לאחר שמתפתח וויכוח על זוטי דברים, מסלימות לא אחת ויש שהן הביאו גם לקיפוח חיי אדם.

בית המשפט העליון עמד על התופעה הכאובה ועל הצורך בהקעתה כבר לפני כעשר שנים:

"למרבה הצער, עבירות אלימות במועדונים, בהן מעורבים צעירים, ולא פעם צעירים ללא עבר פלילי, הפכו למעשה של יום ביומו, בתי המשפט מצווים לתרום את תרומתם לעקירת נגע האלימות בדרך של ענישה מרתיעה" (ע"פ 1132/07 מקונן נ' מדינת ישראל (מיום 5.8.07, פורסם בנבו).

כתב האישום מתאר כי בעקבות דין ודברים, ככל הנראה עניין של מה בכך, ניגש הנאשם אל המתלון והחל בתקיפתו. מהאופן בו התקיפה מתוארת בכתב האישום, נראה כי זו נמשכה דקות מספר, שבמהלכן הנאשם היכה את הנאשם

מכות נמרצות, ללא הפסקה, ולא איפשר למתלונן לזוז ממקומו. הנאשם המשיך להכות את המתלונן, עד אשר אחד הנוכחים במקום הרימו מהמתלונן.

תיאור זה מעלה כי מדובר בתקיפה המצויה ברף הבינוני - גבוה של העבירה.

לא מדובר במהלומה בודדת שהנאשם הלם במתלונן, אלא בתקיפה שנמשכה זמן מה, ובמהלכה הנאשם ביצע מספר מהלכים אלימים, ורק כאשר הופרד מהמתלונן בידי אדם אחר, חדל ממעשיו.

על עוצמתה של האלימות שהפעיל הנאשם, מעידות הפגיעות שנגרמו למתלונן - סימני חבלות במקומות שונים בראשו וברגלו, ולא מן הנמנע כי בלהט הרב שבו היה מצוי הנאשם, ובעוצמת הכוח שהפעיל כלפי המתלונן, צפוי היה להיגרם נזק רב יותר, אלמלא הופרד הנאשם מהמתלונן כאמור.

בהתאם לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2011, הוגשה מטעם המתלונן הצהרה, ממנה ניתן ללמוד על הפגיעה הקשה שגרם לו הנאשם.

המתלונן מסר כי התקיפה נמשכה זמן "שנראה לו כנצח", כאשר הנאשם תקף אותו, והוא זעק לעזרה עד אשר הנוכחים במועדון שמעו את זעקותיו והרימו ממנו את הנאשם.

המתלונן מסר כי נזקק לטיפול רפואי, פניו התנפחו באופן מבהיל, הוא סבל מנקע חמור ברגלו והתקשה ללכת ולהתנייד משך תקופה ארוכה ונזקק גם לטיפולים פיזיותרפיים, מה שגרם גם לפגיעה בעבודתו והכנסתו.

המתלונן סיפר כי היה כה כאוב והתבייש להיראות בפומבי כשחבלות על גופו, ואחז בו פחד עד אשר נמנע לצאת מביתו בשבועיים הראשונים שלאחר התקיפה.

מעבר לסימנים הפיזיים אשר הותירה בו התקיפה, מסר המתלונן כי נגרמה לו עגמת נפש עצומה, פחד, חרדה וחשש מפני תקיפות נוספות, וחיינו אינם עוד כשהיו. מאז התקיפה הוא הפך מאדם זקוף קומה, גאה וחדור ביטחון עצמי, לאדם חבול פיזית ומצולק נפשית. הוא מתקשה לחזור לשגרת חיו וחש כי איבד את תחושת הביטחון ואת האמון בבני אדם.

הצהרת המתלונן מתארת את הפגיעה הקשה שנגרמה למתלונן כתוצאה ממעשהו של הנאשם, ומעבר לנזק הפיזי שנגרם לו ובא לידי ביטוי בכתב האישום, היא מלמדת על הפגיעה בביטחונו האישי של המתלונן, מאז הותקף בידי הנאשם.

לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל, את הערכים המוגנים והפגיעה המשמעותית בהם, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה, מצאתי כי **מתחם הענישה נע במקרה זה בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל.**

העונש המתאים

הנאשם יליד שנת 1975, בן כ- 42 שנים.

לזכותו של הנאשם ניצבת הודאתו בעבירה המיוחסת לו, עימה נטילת אחריות על המעשה והבעת רצון לחזור למוטב.

זוהי הסתבכותו היחידה של הנאשם עם הדין הפלילי, ונראה כי מדובר במעידה חד פעמית בחייו של אדם המקיים אורח חיים נורמטיבי, עסוק באומנותו כמוסיקאי ברחבי העולם, ונמנע בדרך כלל ועד כה מעימותים ומעשי אלימות דוגמת זה אשר לפני.

מאז ביצע הנאשם את העבירה, היה עצור במשך מספר ימים, ובהמשך שוחרר בתנאים מגבילים ושהה במעצר בית מלא מזה כ-10 שבועות, ובהמשך תנאיו הוקלו ככל שהתמשך ההליך הפלילי.

כפי שציינה קצינת המבחן בתסקירה, מעצרו של הנאשם לראשונה בחייו הותיר בנאשם רושם עז, ומעורבותו בהליכים הפליליים, בהם אינו מורגל הינה גורם מרתיע ביותר עבורו.

עוד עולה מתסקיר שירות המבחן, כי הנאשם נוטל אחריות על המיוחס לו וכן מביע צער וחרטה בגין מעשים אלו.

יחד עם זאת, אל מול השיקולים האישיים של הנאשם, עומדים לנגד עיני גם האינטרס הציבורי המחייב ענישה מרתיעה בעבירות מעין אלה, וכן הפגיעה והנזקים שנגרמו למתלונן. מצב שבו שני אנשים נורמטיביים יוצאים, כל אחד על פי עניינו, לבילוי שעניינו הנאה, ומסיימים ערב זה כאשר אחד מהם עצור, והשני חבול בפניו ובראשו.

"דין ודברים" צריך שישאר בפיהם של הצדדים, ולא באגרופיהם. הנאשם לא שלט ביצריו בעניין זה, וחבל שכך. עם זאת, עברו הנקי, חרטתו, שירות המבחן והמלצותיו החיוביות, כל אלו מלמדים כי נאשם זה ראוי שיהיה **בחלקו התחתון** של מתחם הענישה שצוין לעיל.

נוסף על כך, ראיתי את המתלונן, שמעתי את דבריו הקצרים ועיינתי בתצהיר נפגע העבירה בו מספר הנאשם על נזקיו, הנפשיים והגופניים, כתוצאה מהתקיפה המתוארת בכתב האישום המתוקן. אף אם אתעלם מנקודות שונות החורגות מהסדר הטיעון המוסכם אשר בין הצדדים, הרי שעדיין ניתן היה להתרשם מהפגיעה ומההשפלה אשר חש בעת שהוכה במהלך בילוי לילי שהיה אמור להיות מהנה, אך הסתיים לדאבון הלב, בדרך העגומה אשר תוארה לעיל. לא אוכל להחזיר למתלונן את הרגשתו הטובה בעת יציאתו לבילוי באותו הערב אשר נחרבה בעקבות מעשי הנאשם, אולם אטיל פיצוי אשר יש בו מעט מעט כדי להיטיב את מצבו של המתלונן.

לפיכך, לאחר ששקלתי את כל הנדרש, תוך התחשבות בכלל הנסיבות, במעצרו של הנאשם והימצאותו בתנאים מגבילים מזה כשנה ושלושה חודשים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **ארבעים וחמישה (45) ימי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו, והכל על פי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות ובכפוף לה. ריצוי רכיב עונשי זה יחל ביום 21.1.18.**
2. **3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום על העבירה בה הורשע בהליך זה.**
3. **פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪. הנאשם יפקיד סכום זה עד יום 1.6.18 בקופת בית המשפט, ומשם יועבר הסכום הנ"ל לידי המתלונן.**
4. **קנס בסך 500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ליום 1.6.18.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, במוכחות הצדדים.